

Rovdjurstammarna måste regleras

Det går väldigt bra för alla de fyra stora rovdjuren. Många människor tycker att det är positivt att rovdjuren inte längre är hotade, för visst skall vi ha stora rovdjur i Sverige. Men parallellt med rovdjurstammarnas ökning har också konflikterna ökat. Frågan är alltså inte "om" vi skall ha stora rovdjur i Sverige, utan "hur många" de skall vara.

För oss jägare, för samerna, för markägarna och för djurägarna innebär dagens stora rovdjurstammor väldiga påfrestningar. Vi förlorar otroligt stora ekonomiska och sociala värden. Markägarna och jägarna förlorar ca en halv miljard, varje år, till de stora rovdjuren. Rennäringen tappar ca 30 % av hela årsproduktionen av ren, vissa samebyar förlorar hela årsproduktionen. Djurägarna kan få bidrag, men inte alltid, för förebyggande åtgärder. Men för merarbete och oro för sina djur ges ingen ersättning. Dessutom finns det många människor som känner olust och rädsla av att veta att de bokstavligen talat kan stå öga mot öga med något av de stora rovdjuren på den egna farstubron.

Samtidigt finns det organisationer, som Rovdjursföreningen och Naturskyddsföreningen, som i princip motsätter sig all reglering av rovdjurstammarna. För dem tycks maximering av stammarna vara ett självändamål. Istället för att visa förståelse för de ovan beskrivna problemen försöker man förringa dem och istället misskreditera oss. Inte minst vi jägare utpekade som rovdjurshatare, bara för att vi vill begränsa antalet rovdjur. Inte hatar vi älgar bara för att vi även begränsar den stammen.

Hur kan det då komma sig att vi har så svårt att hitta en samsyn, när vi är eniga om att inga arter skall utrotas. Jag tror att det handlar om olika värdegrund. Vad vi egentligen diskuterar är hur skall vi förhålla oss till naturen. Skall vi vara betraktare eller brukare.

Vissa grupper, egentligen väldigt få, tycker att naturen sköter sig bäst själv med människan som utomstående betraktare. De talar ofta om att rovdjuren skall återta sin ekologiska funktion och menar att rovdjuren var här först. – Vargen har mera rätt till älgarna än ni, är en vanlig kommentar.

För mig som markägare, jägare, samlare och allmänt naturintresserad är det tvärt om självklart att vi människor skall bruka naturen på ett långsiktigt hållbart sätt. Jag står för att jag tycker att det är bättre att begränsa antalet vargar och lodjur så att jag även i framtiden kan täcka mitt årsbehov av rådjurs- och älgkött genom jakt. Ingen annan föda är så klimatsmart och nyttig som just viltkött. Självklart måste rovdjuren också få äta, men man skall inte behöva vara varg för att få äta älgkött.

Jag har full respekt för att människor finner glädje och stolthet över vetskapen att det finns stora rovdjur i Sverige, även om man inte bor i rovdjursområden och kanske aldrig själva kommer att se dem. Men jag har samtidigt mycket liten respekt för de människor som inte visar någon empati för de människor som faktiskt skall leva med dem i sin vardag och vars livsstil är hotad.

Att vara jägare är sätt att leva och vi är stolta över vårt intresse. Att vi jägare, genom klok viltvård, lyckats bygga upp fina viltstammar som vi kan beskatta år efter år visar att vi kan viltförvaltning. Dagens rovdjurspolitik äventyrar delar av denna viltförvaltning, till förmån för fundamentalistiska värderingar.

Att fördubbla rovdjursstammen gör inte svenska folket dubbelt så lyckligt, men det kommer att finnas minst dubbelt så många olyckliga.

Signalerna från regeringen tyder på att man börjat lyssna på alla oss människor som skall leva med rovdjuren i vår vardag är positiva. Förslaget om utökade möjligheter till rovdjursjakt och regionalisera förvaltning är bra. Nu återstår att föra orden till handling. Ge oss jägare större ansvar för rovdjursförvaltningen så kommer konflikterna att minska och rovdjuren att finnas kvar i vår fauna. Vi kan viltförvaltning.

Gunnar Glöersen
Svenska Jägareförbundet